

Eva Andreas
Tunadalskyrkan, Köping 200112
Apg 11:19-12:23
"Dela med dig"

För knappt 10 år sedan bildades vår församling, och när vi läser årsberättelser och verksamhetsplaner kan vi konstatera att det hänt en hel del under åren. Grunden är densamma, att göra Jesus känd och trodd, men formerna växlar, en del människor finns inte kvar, andra har kommit till, och det handlar om att i varje tid försöka förstå hur evangeliet ska förmedlas och förkunnas.

Det hade fram till dagens textavsnitt gått ungefär 10 år sedan Saul hade sin upplevelse på vägen till Damaskus i apostlagärningarna. Han som förföljt de kristna mötte Jesus och hans liv blev helt förvandlat. Sedan drog han sig undan, levde ett anonymt liv i sin hemstad.

Apostlagärningarnas skildringar om de tio åren berättar om mycket som hände utifrån perspektivet att gå ut och berätta om Jesus, även om det är i komprimerad form, så man tror inte att det gått så lång tid. Det är ofta väldigt notisartade skildringar, och säger inte mycket om detaljerna i skeendet, samtidigt som vissa händelser beskrivs väldigt noga. Men det som är viktigt för Lukas, apostlagärningarnas författare är att beskriva hur evangeliet sprids, hur det Jesus utlovade går i uppfyllelse, att den heliga anden gör det möjligt att sprida budskapet till jordens yttersta gräns.

I dagens textavsnitt finns många sådana notiser. Vi har hört en av dem läsas, hur de kringstridda kristna som kommit till Antiochia nordväst om Israel, först vände sig till sina judiska landsmän, men sedan också vände sig till icke-judar, och Herrens hand var med dem, många kom till tro. När ryktet nådde församlingen i Jerusalem skickade man dit Barnabas, en av dem som hade ett gott namn om sig. Han välsignade det som skedde, och hjälpte dem att undervisa och evangelisera. Och det var där som de först började kallas kristna. Och så som i en bisats konstaterar Lukas att Barnabas som redan tidigare stått upp för Saul, Paulus åker till Tarsos och söker upp Saul och tar honom med sig till Antiochia för att hjälpa honom i

församlingen. Och därmed börjar en ny fas i Sauls liv, ut i mer offentlighet.

Lukas berättar vidare om hur några profeter kom och talade om att det skulle bli hungersnöd, och församlingen i Antiochia beslutade sig för att göra en insamling till detta och överlämna pengarna till ledningen i Jerusalem, och skickade Barnabas och Saul för att överlämna denna gåva.

Redan tidigare i apostlagärningarna hade apostlarna blivit utsatta för förföljelse och fängelsestraff, men då hade det varit de religiösa ledarna som stod bakom. Den här gången var det kung Herodes Agrippa, som var mån om att stå på god fot med judarna som gjorde det. Eftersom de kristna blev fler och fler så blev de också obekväma och kungen ville statuera exempel för att om möjligt tysta ner dem, så han lät gripa Jakob, Johannes bror, en av dem som stått Jesus närmast och som varit med Jesus i många sammanhang tillsammans med Petrus och Johannes. Men Herodes var så grym att han inte bara lät fängsla honom utan halshögga honom. Och folket – judarna – gillade det.

Så kungen gick vidare och lät fängsla också Petrus. Och man kan ju bara anta att Petrus tänkte att nu var det också dags för honom att få dö för sin mästars skull. Vi vet ju inte om kungen hade tänkt döda honom, men oavsett det så hade Gud andra planer. Han sände sin ängel till fängelset, och löste Petrus ur kedjorna han var bunden med, och de vakter som han var sammanbunden med fortsatte att sova, och ängeln sa till Petrus att sätta på sig kläder och sandaler och tog honom med ut till fängelseporten och den öppnade sig och ingen märkte att han försvann. Petrus trodde att det var en syn, men när han stod ute på gatan insåg han att det var på riktigt.

Församlingen som visste om att Petrus var fängslad var samlade till bön, en notis som är viktig i sammanhanget. Det går inte att hindra det som sker, men det finns en stark kraft i bönen och omsorgen om varandra. Jesus uppmanar oss ju ofta att be.

När Petrus insåg att han var fri begav han sig till Marias hus där församlingen samlats för att be. Maria var mor till Johannes Markus, han som sedan kom att skriva Markus evangeliet – här för Lukas in

honom i skildringen, och vi kommer att möta honom senare i apostlagärningarna. Petrus knackar på och en av tjänstekvinnorna, Rhode går för att öppna. Men när hon känner igen Petrus röst från andra sidan dörren, blir hon så glad att hon glömmer öppna och istället springer in till andra och är jublande glad. Men hon blir inte trodd, inte förrän hon äntligen öppnar för Petrus som fortsätter att bulta på dörren. Och Petrus berättar för dem om vad som hänt, och sedan lämnar han dem och beger sig till okänd ort. Och sedan är han i princip borta från apostlagärningarnas berättelse. Men innan han går ger han en hälsning: Tala om det för Jakob och de andra bröderna. Här har vi åter Lukas sätt att berätta utan många ord. Jakob, Jesus bror fick ta över efter Petrus och blev som vi kan se senare ledare för apostlagruppen i Jerusalem.

Herodes och vakterna blev mycket förvånade när Petrus inte fanns kvar i fängelset, och man kan mellan raderna läsa att vakterna blev straffade för det som hänt.

Herodes Agrippa hade inte alltid ett bra förhållande till invånarna, och i den sista notisen i textavsnittet berättas om hur invånarna i Sidon och Tyros som hade dragit på sig hans vrede men gjorde hans kammarherre Blastos till förtrogen, kom till kungen för att be om hans hjälp om fred i landet. Kungen satte sig på sin tron och talade och folket såg honom som gudomlig och ropade: Det är en gud som talar, inte en människa” Men hans uppblåsthet och äregirighet ledde till att enligt texten en ängel från Herren slog honom för att han inte gav Gud äran, och han blev uppäten av maskar och dog. Denna händelse finns också bekräftad i utombibliska källor.

I en sång sjunger vi ”dela med dig” och tänker ofta på att det handlar om pengar, vilket det också gör, men det är ett oerhört mycket vidare begrepp än så. I den sången talas det om att dela med sig av sin längtan, sitt bröd, sin värme, sitt stöd, sin glädje, sin tro, sin läkedom, sin fred och frid. Och allt det här är beståndsdelar i att evangeliet ska kunna nå ut till många människor. Och jag är övertygad om att de kristna som beskrivs som en odefinierbar grupp hade alla dessa olika saker med när de vittnade om sin tro. Men de hade en grund som bar, de visste vad de trodde på och därför vågade de dela med sig till andra och fick se hur evangeliet hade framgång. Tänk om vi hade fått lyssna till deras berättelser, tänk om de som genom förföljelsen

kommit till Antiochia kunde berätta om varför de också vände sig till icke-judar. Kanske var det för att de hade dem som arbetskamrater, mötte dem på gatorna, knöt personliga kontakter. Och tänk om vi fått höra dem berätta om vad som drev dem att fortsätta att berätta om sin tro, om Jesus Kristus. Var inte förföljelsen jobbig nog?

När vi läser apostlagärningarna så finns det ett djup i den kristna tron som inte väjer för svårigheter, som tvärtom är beredd på att det kan bli svåra tider och situationer, men att tron, nåden bär dem vidare mitt i allt. Hur var det apostlarna bad när de blev dragna inför stora rådet (Apg 4:29): Se hur de hotar oss Herre, och ge dina tjänare frimodighet att förkunna ditt ord. Sträck ut din hand och bota de sjuka, låt tecken och under ske genom din helige tjänare Jesus namn. Paulus skriver i Rom 8:38,39 Jag är viss om att varken liv eller död, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus vår Herre.

Kanske borde vi be som apostlarna: Ge oss frimodighet, hjälp oss att våga ännu mer för dig.

En av våra kyrkoledare sade i höstas i en intervju: Församlingen behöver lita på att de tydligt är Guds redskap, Många har existentiella frågor, och där kan kyrkan vara en resurs. Vi behöver som kristna bejaka att vi lever i en trasighet, men också med ett hopp och en nåd.

En del av oss kan som Petrus få uppleva ett gudomligt ingripande, där det som varit bundit plötsligt blir befriat, och då tänker jag att det inte bara handlar om yttre saker, utan också om inre befrielse, att bördor lyfts av, att det som ligger utanför vår kontroll kan förändras utan att vi riktigt förstår hur det går till.

Vi får komma till Jesus med allt, lyfta blicken och se på honom för att hämta styrka och inte tröttna och förlora modet. Och i den stund vi behöver hjälp får vi komma till nådens tron för att få förbarmande och nåd.

Och tänk att få be för varandra precis som församlingen i Marias hus gjorde. Vi får be enskilt och tillsammans, vi får dela bördor och glädjeämnen och så kan Gud genom bönen ge oss vägar framåt, ge oss möjligheter som tidigare inte varit synliga. För vi får be om vishet, när vi själva inte tycker oss förstå hur vi ska göra; vi får be om hans vägledning och inte minst mod att gå när han visar vägen; vi får be om mer av hans andes ledning och gåvor i vårt liv, för att kunna fungera som han vill tillsammans i församlingen och inte minst utanför kyrkans väggar. Tänk om man kunde säga om det som händer i Köping:

Herrens hand var med dem, så att ett stort antal kom till tro.

AMEN